

בס"ד, ערב ש"ק
פרשת פנחס
כ' תמוז ה'תשפ"ד
גיליון מס' 44 (1832)
זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

ר"ת	מוצ"ש	הד"ג	י-ם
8:57	8:20	7:04	ת"א
8:54	8:22	7:19	דיפה
8:55	8:23	7:12	

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשג"ל"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשג"ל שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שםם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשג"ל זצוקלה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשג"ל זצוקלה"ה

לקראת הסופר

נתיב הדרש

פעם נצטווה הרה"ק רבי יהודה צבי מסטרעטין זי"ע מפי רבו המובהק הרה"ק רבי אורי מסטרליסק זי"ע שילך לערוך גלות.

בדרך נדודיו הגיע לאכסניא אחת וראה שם תבשיל של בשר, והשק לאכול את התבשיל, ושאל את בעל האכסניא מי הוא השוחט? וענה לו: השוחט יצא ליער ללקוט עשבים ומייד יהזור לכאן.

בשחזר השוחט, ביקש הרה"ק מסטרעטין שיראה לו את הסכין עמו שהט את העגל. הוציא השוחט סכין אחר והראה לו. אמר לו הרה"ק שברצונו לראות את הסכין ששחט עמו, והוציא עוד הפעם את אותו סכין. לאחר שהפציר בו מאוד, הוציא השוחט את הסכין מכיסו והראה לו, ומצא חן בעיני הצדיק.

השוחט היה מהצדיקים הנסתרים, ולכן נתאוה הצדיק לאכול את הבשר.

בשגמר לאכול מהבשר, הלך לאכסניא אחרת, ושם חשדוהו לגנב, וכל אחד נתן עיניו בחפציו, כדי שלא יגנבם הצדיק. הבעל אכסניא היה רגיל לאפות לחמים גדולים, וכשיצא הרה"ק מסטרעטין משם לדרכו, היה חסר לחם אחד. אמרו האורחים שבוודאי גנב על ידי הרה"ק מסטרעטין.

הם רדפו אחריו והשיגו אותו, והביאו אותו לאכסניא, וכעונש על הגניבה קשרוהו מתחת השולחן. תוך כדי ישיבתו מתחת לשולחן, נכנסו ערלים לאכסניא וביקשו לשתות יי"ש. כשהתקרבו לשולחן, ראו את הרה"ק קשור לשולחן, וכששאלו את בעל האכסניא על כך, ענה להם שהוא גנב. כששמעו שהוא גנב, הכוהו מכות נאמנות.

לאחר מכן הגיע לשם עשיר אחד ושאל את בעל הבית מי הוא הקשור תחת השולחן? אמר לו שהוא גנב לחם. אמר הגביר לבעל הבית: הרי הלחם כבר לא נמצא אצל הגנב, ומה תרויח בזה שישב אצלך מתחת השולחן, עזבהו לנפשו. בעל הבית קיבל את דבריו ושלה את הרה"ק לנפשו.

אחר כך שאל העשיר את הרה"ק מסטרעטין אם ברצונו להצטרף עמו בנסיעתו, וקיבל את עצתו ועלה עמו על העגלה. תוך כדי נסיעתו, נמלך העשיר בדעתו וציוה להרה"ק מסטרעטין שירד מיד ממרכבתו, כלית ברירה אחרת - ירד ממנה.

נענה הרה"ק מסטרעטין, כי אם הגיע כבר לידי כך, סימן הוא שכבר נגמרה עריכת הגלות שלו. (מוקנים אתבונן - ששמע מהרה"ק הרמ"ח סלונים זי"ע).

עברו עלינו כל כך הרבה דברים, כל כך הרבה השפלות, מבית ומחוץ, ככל שמתגברים ההשפלות אנו יודעים שאנחנו לקראת הסוף.

היה דרכם של צדיקי הדורות בימי בין המצרים, לערוך גלות כדי להרגיש את ענין "שכינתא בגלותא" בבחינת "עמו אנכי בצרה", כביכול.

יהי רצון שיתהפכו עלינו ימים אלו לששון ולשמחה עוד בשנה זו, ונזכה לקבל פני משיח צדקנו.

מספרים שפעם בא יהודי אל הרה"ק מאפטא בעל 'אוהב ישראל' זצוק"ל וסיפר בצער על ההפסדים שהיו לו במסחרו.

שאל אותו הצדיק: האם יש לך צער מכך שלא הקריבו היום את קרבן התמיד?

והוסיף הרבי: כשאני מגיע בבוקר לאמירת 'קרבן התמיד' ורואה שלא הוקרב היום הקרבן, מתהפכים מעיי בקרבי מרוב צער!

על מעלת קרבן התמיד מובא במדרש רבה (פנחס פ"א): אמר ר"י ב"ר סימון, מעולם לא היה אדם בירושלים ובידו עוון.

כיצד; תמיד של שחר מכפר על עבירות שבליה, ושל בין הערביים מכפר על עבירות שנעשו ביום, מכל מקום לא לן אדם בירושלים ובידו עוון שנאמר (ישעיה א) "צדק ילין בה".

כשנקרא השבוע בתורה וכן בכל יום בתפילותינו את פרשת קרבן התמיד, שעקב גלותינו אין אנו זוכים לקיימו בפועל, נבקש מה' מעומק הלב שנוכה להקריב את קרבן התמיד כבר בימים אלו, בימים שמסוגלים במיוחד לבנות בית המקדש.

שבת שלום

בשבילי הפרשה

בנים (כמוכא כבראשית מו, כא). ולדן היה רק בן אחד; הושים בן דן, והבן יהודי הוזה היה חורש, כמו שאמרו בגמרא (סוטה יג.), ולבסוף נתברך בצאצאים יותר מבנימין שהיו לו עשרה בנים.

מכאן יש ללמוד, שמי שה' הפיץ בו, יוכל להצליחו אף מכן אחד, יותר ממי שיש לו עשרה בנים. וכן הדבר לענין רכוש ועושר, יש לך עני מצליח ושמה בחלקו, ולהיפך יש עשיר שאינו מצליח כל כך, "עושה כולם ה'".

יפקוד ה' אלוקי הרוחות לכל בשר איש על העדה, אשר יצא לפניו ואשר יבא לפניהם (כו, טז)

נראה לפרש כס"ד על פי מה שכתוב (מלכים ב' ג, ט) "הנה נא ידעתי כי איש אלוקים קדוש הוא עובר עלינו תמיד". והקשו בגמרא (ברכות יז) מהיכן ידעה זאת?

וראיתי בספר "אך פרי תבואה" שכתב דבר נכון, שכל דבר שבקדושה עושה רושם בלב, ולא ימוש מזכרונו, וכמו כן אם אדם רואה צורתו של צדיק, זה נחרת במחשבתו, ועל ידי זה מתעורר ללכת בדרכיו.

וזהו שאמרה: "הנה נא ידעתי כי איש אלוקים קדוש הוא", והפסוק מפרש מהיכן ידעה: מכיון שהוא "עובר עלינו תמיד" – מכיון שצורתו היא תמיד לנגד עינינו.

ובזה יתבאר גם הפסוק שלפנינו, שמושה רבינו התפלל שה' יפקוד איש על העדה אשר בכל עת לא ימוש זכרונו מנגד עיניהם. וזהו שכתוב "אשר יצא לפניו ואשר יבא לפניהם". וזהו שאמרו רז"ל (בספרי) "אשר יוציאם" – בזכויותיו "ואשר יבאם" – בזכויותיו, שעל ידי שיראוהו עוסק תמיד במצוות ובמעשים טובים, לא ימוש זכרונו דברים אלה מהם עריגת הברושם תמיד.

לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום והיתה לו ולזרעו אחריי ברית כהונת עולם תחת אשר קנא לאלקיו ויכפר על בני ישראל (כה, יב).

אדם שבטבעו הוא סבלן גדול ולא כועס כלל והוא גם ענוותן ושפל ברך, אך לא יקנא קנאת ה' צבאות, בשום אופן, יוצא ששכרו בהפסדו. ויש אדם הפוך מזה, הוא כועס על כל דבר קטן, אבל הוא גם מקנא קנאת ה' צבאות, ויוצא הפסדו בשכרו.

אמנם האדם השלם לפני ה' הוא העניו אשר בזוי בעיניו ומוחל על כבודו אבל אינו מוותר על כבוד ה' ועל כבוד תורתו הקדושה, וכמו שעשה פנחס בהראותו כעמו והורונו והעיו פניו נגד כל העדה וזקניהם והרג נשיא שבט – בכל זאת היה עניו ושפל רוח ומוחל על עלבונו. בשמעו אמרים "בן פומי זה" וכדומה, דברי בזיון וקצף, והוא הפך רצונו לעשות רצון קונו ית"ש.

וזכה שהבטיחו הקב"ה "הנני נותן לו את בריתי שלום" וכן "היתה לו ולזרעו אחריי ברית כהונת עולם", וקיבל זאת, משום "תחת אשר קנא לאלקיו" – בחרי אף והימה לכבוד ה', ויחד עם זה "ויכפר על בני ישראל" – שכיפר לבני ישראל על מה שדיברו נגדו ומוחל להם בלב שלם ולא תבע עלבונו.

עפי' התם סופר

אלה בני בנימין למשפחותם ופקודיהם המשה וארבעים אלף ושש מאות, אלה בני דן למשפחותם ארבעה ושישים אלף וארבע מאות (כו, מא-מב)

מרגלא בפומיה של ה"הפיץ היים" זצ"ל: כאן גילתה לנו התורה, כי אין חכמה ואין עצה לנגד ה'. לבנימין היו עשרת

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

דיני אבילות על ירושלים ימי בין המצרים – ב

דרך ההלכה

אמרה השכינה הקדושה: "אילו הייתם משערים אחד מאלף אלפים ורוב רבי רבבות מהצער אשר אני שרויה בו, לא היתה נכנסת שמחה בלבבכם ולא שחוק בפיכם בזוכריכם כי בסיבתכם אני מושלכת לעפר" (שלי"ה מסכת שבועות פרק גר מצווה, העתיק ממוהר"ר שלמה אלקבץ, שבו הוא מספר איך השכינה נתגלתה לו ולבני חבורתו ליל שבועות ובין הדברים אמרה זאת להם השכינה הקדושה).

ימי בין המצרים: שלושת השבועות מו"ז בתמוז עד תשעה באב נקראים 'ימי בין המצרים' (שו"ע תקנ"א יז) על פי הפסוק (איכה א ג) "כל רודפיה השיגוה בין המצרים" ופירשו רז"ל (איכה א) "יומי דעקא" ימי צרות (השל"ה).

טעם אחר: לפי שקוראים בשבתות אלו פרשיות ממות מסעי ודברים שיש בהם מענין חלוקת הארץ, וזה רמז לנחמת ציון וירושלים שנזכה לחלק הארץ, כמו שנאמר (במדבר כו ג) "לאלה תחלק את הארץ" ומן המצר נזכה לעלות בהרחה לארצנו (טעמי המנהגים ליקוטים קעו).

הטעם שאין מועדים בהודשים תמוז אב (אלול): "רצה הקב"ה ליתן להם לישראל בכל חודש חג, והיינו ניסן חג הפסח, אייר פסח שני, סיון חג השבועות, ובהודשי תמוז אב אלול בכל חודש חג, אולם אחר שהטאו בעגל (בהודש תמוז) נדהו ג' חגים להודש תשרי והם ראש השנה ויו"כ וחג הסוכות (מדרש ילקוט).

ימי הדין על בנין בית המקדש כל שנה שלא נבנה כאילו נהרב. והענין בזה כי בכל שנה בהגיע ימים הללו ימי אבילי ציון, מתעורר הדין ויש מלחמה גדולה למעלה ובאשר לא זכינו גברה מדת הדין, וכן בכל שנה ושנה בזמן הזה אנו נתונים בדין והשמן עומד לריב ואם ה"ו לא ננצח הוזה לנו כאילו בית המקדש שרוף והרב לפנינו (דרשת הת"ס דף שלד טו"א).

חייב להתאבל ולהצטער חורבן בית המקדש: מלבד החיוב לצפות ולהתפלל לגאולה העתידה יש לנו מהחיבות גם להצטער ולנהוג בה מנהג אבילות כפועל על חורבן בית המקדש ועל מה שלא נבנה.

"ראוי לכל ירא שמים שיהא מיצר ודואג על חורבן בית המקדש" (שו"ע סי' א) וכתב בספר חסד לאלפים דבר זה אינו ראוי רק לירא שמים, אלא ראוי לכל אחד ואחד, אלא שלא יוכל לקיים זאת כי אם מישהו שירא שמים. וכתב מו"א (א ה) בשם השל"ה שעל כן ראוי לומר בכל סעודה (תהילים קלז) "על נהרות בבל" ובשבת "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון" (תהילים קכו).

מוספר שבקעירו רצו כמה פרנסי צדקה להנהיג תקנות חדשות בצורת הלוקת הצדקה. המנהג בעיר היה שכאשר בא עני מבחוץ, היה סובב על פתחי נדיבים לקבץ כסף וכל אחד נתן כפי יכולתו, והמנהיגים התביישו בפני הגוים שיהודים עניים מסוככים בכתיים. בעקבות כך, החליטו פרנסי העיר לתקן שיעשו קופת צדקה כללית, וכל בעל בית יתן מידי שנה סכום מסוים לקופה, ומה יתנו לעני הבא, וייאסר עליו לסובב על פתחי נדיבים, וגם יתנו לו כרטיס נמיעה למקום אחר.

אחרי שניסו את התקנה, באו להציע זאת לבעל ה"שאנת אריה" ז"ל, לבקשו שיחתום על כך. הגאון ז"ל ידע כי לא למוכת העניים כוונתם, אלא שלא רצו שיבואו לביתם עניים, כי לפעמים כשיראו את גודל מסכנותם או "תלמיד הכס" יכמרו רחמיהם להוסיף על נדבתם, ואילו כאשר יתנו לקופת צדקה סכום קבוע לא יראו לפני עיניהם את העני ולא יצמרכו לתת יותר.

לאחר ששמע הגאון את ההצעה, ענה להם: רבותי לא חידשתם בזה דבר, שכן היא תקנה ישנה של "ארבע ארצות!" הגבאים ששמעו זאת היו בטוחים שכוננת הגאון ז"ל על מה שהיה בימי המהרש"א שהיו מתאספים גדולי ישראל מפעם לפעם מארבע ארצות ותקנו תקנות רבות למוכת הציבור – ולכן שמוחו מאוד על כי כווננו לדעת גדולים.

הגבאים התעניינו: מתי תקנו תקנה זו בארבע ארצות? השיב הגאון: למה לא תדעו, הלא זוהי תקנת ארבע ארצות של "סודם ועמורה אדמה וצבויים", שגם הם לא הניחו לעני שיכנס לביתם...

במי אני כן מתקנא – אמר פעם הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל לבני ביתו – בהגאון רבי אריה לייב בעל "שאנת אריה" זצוק"ל, אשר עליו מוסר, שבהגיע עת פטירתו, והשמועה פשטה בעיר מין, שגאון הדור מרא דאתרא, שעותיו ספורות; התאספו בחדרו חברי בית הדין, פרנסי הקהילה וראשי הציבור. הגאון שכב על ממתו וכוחותיו הולכים וכלים. מידי פעם בפעם ביקש מסכת אחרת לעיין בה, גומר לדפדף בה ומבקש אחרת.

והנה, רמו אחד מפרנסי הקהילה לשמש שהגיש לו את הספרים, שבמקום מסכת יעביר לידי המרא דאתרא את הספר "מעבר יבוק", למען יגיד וידו והתפילות שלפני יציאת הנשמה. כשהרגיש הגאון שהחליפו לו מסכת ב"מעבר יבוק", החזירו לשמש, באמרו בהבעת פנים של אושר עילאי: "לא מבעיא שלעבור עבירה ממש, לא היה לי זמן – אלא אפילו להרהר על עבירה כלשהיא, לא היה סיפק בידי, כי כל ימי טרוד הייתי במשנתי ובתלמודי, ומתי יכולתי לעשות עבירות".

"ביוזי נזה אני מקנא!" – סיים הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל בהתרגשות גדולה.

האיש על החומה
נסתלק בכ"ה תמוז שנת תקמ"ה

צריך לומר "ויסרתוך במשפט", כי מתי יש יסורין, הוא בשעת הדין, מהו "ויסרתוך למשפט"? ומשיב: אלא כתוב 'ה' במשפט יבא עם זקני עמו' (ישעי' ג). ויום ההוא, מקדים הקב"ה רפואה לישראל מטרים שיעלו לדין, כדי שיוכלו לעמוד בו. ומהו הרפואה, הוא שבכל שעה ושעה נותן הקב"ה לישראל מעט מעט יסורין, בכל זמן וזמן ובכל דור ודור, כדי שישעילו ליום הדין הגדול – בעת שיהיו המתים, לא ישלוט עליהם דין.

"זניקה לא אנקד": שואל: מהו? ומשיב: אלא כשישראל הם בלבדם, ואינם עולים לדין עם שאר העמים – דהיינו מטרים גמר התקון, הקב"ה עושה עמהם לפנים משורת הדין – הוא מכפר להם. ובזמן שהם עולים בדין עם שאר העמים – דהיינו בגמר התקון, כנ"ל. מה עושה? הקב"ה יודע, שסמאל המשגיה על עשו, יבא להוכיח עונות ישראל וקבץ כל עונותיהם אצלו ליום הדין, וכבר הקדים הקב"ה הרפואה, שעל כל עון ועון הכה זניקה אותם ביסורים מעט מעט. וזה הוא "זניקה" – ביסורין מכבד, ומשום זה בדין האמת – לעתיד, "לא אנקד" – מן העולם על ידי הדין, מאחר שכבר סבלת יסורים בכל זמן וזמן מעט מעט.

ותו, "לא אנקד": וכו': ועוד: "לא אנקד", פירושו, אף על פי שאתם בני, לא אעזוב עונותיכם, אלא אפרע מכם מעט מעט, כדי שתהיו זכאים ליום הדין הגדול. כשבאים לדין, בא סמאל בכמה כתבים עליהם. והקב"ה מוציא כנגדם כמה כתבים של יסורים שסבלו ישראל על כל עון ועון, וכל העונות נמחו, ואינו עושה להם ויתור כלל, אלא שכבר קבלו עונשים. אז תשש כחו והילו של סמאל, ואינו יכול להם, ואז יהיה נעבר מן העולם, הוא וכל הצד שלו וכל העמים שלו. זה שכתוב "זאתה אל תירא עבדי יעקב" וגו' (ירמי' ל). ומשום זה כתוב "ויסרתוך למשפט ונקח לא אנקד".

פירוש הסולם פרשת בלק סעי' רעא-רע"ה

רב המנונא קדמא וכו': רב המנונא הראשון אמר: הדוחק והמצר של ישראל, כמה טוב וכמה תועלת גרם להם. הרפיון של שאר העמים – דהיינו שאין להם דחוקת וצרות בעולם הזה – כמה רעות גרם להם.

ומפרשי: הדוחק והמצר של ישראל גרם שיהיה להם טוב ותועלת, ומה הם; "כלה" – שהכל דחוק, כלומר שכל האותיות הנשמעות שבה הן דגושות, שהכף דגושה והלמד דגושה, שיורה, שעל ידי הדחק זוכים אל הכלה העליונה – שהיא השכינה. הרפיון של שאר העמים, שאין להם צרות ודחוק, גורם להם רפיון ורע. וזו היא "כלה" – בכף למד רפיונות; בלי דגש, וכך ראוי להם, כי כל רפיון בלי דחק שהיה להם בעולם הזה, גרם להם רפיון בלי דחק אחר, כך שהוא כלה בכ' ל' רפיונות, כמו שכתוב "כי כלה ונחרצה שמעתי כי אעשה כלה" (ישעי' נה). דהיינו כלה ברפיון – בכף למד רפיונות. אבל לישראל שהיה להם דחק וצרה, זוכים לכלה – בכף למד דגושות, כמו שנאמר "וככלה תעדה כליה" (ישעי' סא). אשר, "כלה" היא השכינה.

מאן "כליה" אלין וכו': שואל: מי הם "כליה", שנאמר "וככלה תעדה כליה"? ומשיב: אלו הם ישראל שהם כלים של כלה הזו – שהיא השכינה. כי ישראל, שהיה להם דחק וצרה זוכים אל הכתוב "אקים להם את סוכת דוד הנופלת" (עמוס ט), שהוא סוכת שלם – דהיינו השכינה. ושאר העמים שהיה להם רפיון מן צרה וצוקה, מגיע להם אחר כך "כלה" ברפיון – בכף למד בלתי דגושות, כמו שהיה להם מקודם, רפיון מצרה. ועל כן "כי אעשה כלה בכל הגוים וגו' ואותך לא אעשה כלה". כי אינו ראוי לך, מאחר שכבר היית בדחק בתחילה פעמים רבות, ובדחק התמידי של הגלות, על כן תהיה לך "כלה" דגושה ודחוקה – שהיא השכינה.

"ויסרתוך למשפט" (ירמי' ל): שואל: מקרא זה כך היה צריך

"עד שהגעתי למלים האחרונות של תפילה זו ונתיישבה דעתי. לפתע פתאום ניצנץ למולי שמה, בתוככי כור היסורים, ניצוץ של אור: "רבה אמונתך!"

"פירושו: מודה אני לפניך ה', על האמונה כי רבה היא, ולא תילקח ממני אף בניהנום הזה.

מודה אני לפניך על כל יום נוסף של אמונה שאתה מחייני, או אפילו רגע נוסף של אמונה. כי כדאי לו לאדם לסבול אפילו ייסורי שאול, תלאות ומכאובים בלי קץ, ובלבד שיהיה רגע נוסף ועוד רגע תוך אמונה באלוקים, שהיא אפשרית בכל מצב שהוא."

לימים, כאשר נפגשו בריגא, סיפר רבי יחזקאל השתלשלות זו באזני האדמו"ר רבי יוסף יצחק מליובאוויטש זצ"ל. אמר לו הרבי: כדאי היה כל המאסר והעבדות והעינויים בסיביר בכדי להגיע להרגשה נפלאה כזו!

נלקט מהספר "מסוד שיה חסידים"

רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל, גאון וצדיק נפלא במידת האמונה, אשר שתה כוס התרעלה מידי הבולשביקים לפני קרוב לשמונים שנה.

פעם בזקנותו בארץ ישראל העלה זכרונות מימי ענותו כשגורש בעלילת שווא לארץ גזירה. פתח וסיפר:

כשגורשתי לסביר, באחד הלילות, ואני שוכב על הקרשים בצפיפות עם אסירים נוספים, הרגיש בי האדם ששכב לידי ממש (עו"ד רוסי בשם סטרלקוב) שלא עצמתי עין. סנמ בי וקרא: "שלמה החכם" (כך נהג לכנות אותי ברוסית: "סולומון מונדריי") "מדוע אינך ישן, כלום מחשב היית אימתי ימיתונו הרוסים?!"

עניתיו לו: "לאו דווקא. הרוסים יבואו בעוד כשעה לא להמיתנו, כי אם לעורר את הישנים, ואני אניד אז להקב"ה "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתו."

שתק הגוי, אך אני כשלעצמי תקפוני באותו רגע הרהורים: "מודה אני..." על מה אהודנו, על שהחזיר לי את הנשמה לקראת יום נוסף של צרה וסבל?

על שאני אנוס לנסר עצים ביחד עם כומר גוי ולקפוא מקור?

מה חסד עושה הוא עמדי שמחזיר לי את נשמתו, ועוד "בהמלה", כשהגשמיות בכי רע, והרוחניות במצב גרוע פי כמה, כי הלא בתנאים האיומים שאנכי שרוי בהם – אפילו מלית ותפילין לא היו לי – אינני מסוגל לקיים מצוותיו ולעובדו כראוי?!"

שביל לנוער

שאלות בפרשת השבוע עם פירוש רש"י

- א. מתיכן למדו חכמים לתקן את ה"מעמדות"?
(א) "במועדו". (ב) "עלת תמיד". (ג) "במועדו". (ד) "אשה להו".
- ב. האם על בני ישראל לנהוג כבוד ביהושע כמו במשה?
(א) כן. (ב) לא. (ג) מחלוקת בגמרא. (ד) מן הראוי, ולא חוב.
- שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן קכ"ב
- ג. האם מותר לספר את השערות לילד קטן ב"שלושת השבועות" שמו"ז בתמוז עד תשעה באב?
(א) כן. (ב) לא. (ג) מחלוקת. (ד) יש שנהגו כן.
- ד. האם ליהודי מותר לנגן בתשלום, בבית גוי ב"שלושת השבועות"?
(א) כן. (ב) לא. (ג) מחלוקת. (ד) עד ראש חודש אב – מותר.

ברכות מזל - טוב לירידינו היקרים והחשובים
הרה"ח שמעון מאיר גרינהוט ומשפ' שלי"א
ולחנתו הר"ר צבי קראוס ומשפ' שיחיו
לרגל שמחת הבר-מצוה לנכדו - בנו הבה"ח חיים יעקב נ"ו
יהי רצון מלפני אבינו שבשמים:
שיזכו לרווח רוב נחת וקדושה ממנו ומכל יו"ח
המברכים
מתפללי ולומדי בית המדרש
הנהלת המוסדות

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' חיים בן הרה"ח ר' צבי ז"ל גרינהוט
מיינה- לונדון
נלב"ע כ"ז בתמוז תשס"ז תנצב"ה
הונצח ע"י בנו הרה"ח
ר' שמעון מאיר גרינהוט ומשפ' הי"ו

הר"ר קלמן קלונימוס ב"ר אשר ז"ל
נלב"ע כ"ז תמוז תשע"ד תנצב"ה
הונצח ע"י בנו הר"ר משה מרק שיחי'

המעוניינים לקבל את העלון מידי שבוע
במיל יפנו אל הכתובת
ashlag@neto.net.il

יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	כא תמוז	צו	מח-נב	קלא-קמד
א'	כב תמוז	צו	נג-נו	קמה-קנא
ב'	כג תמוז	צו	נז-סא	קנב-קסד
ג'	כד תמוז	צו	סא-סד	קסה-קעו
ד'	כה תמוז	צו	סה-ע	קעז-קצג
ה'	כו תמוז	שמיני	א-ד	א-יג
ו'	כז תמוז	שמיני	ה-ט	יד-כה
שבת	כח תמוז	שמיני	ט-יג	כו-לח/ב

